

само следъ нѣколко минути: „Тѣ сж на четиристотинѣ крачки!“ Генералътъ следѣше перипетиитѣ на боя. Въ селото все още чакаха готови и стегнати полковетѣ. Откъмъ западъ трѣбваше да пристигнатъ подкрепления, но тѣ не се виждаха още.

Новъ ординарецъ пристигна. Коньтъ му бѣше цѣлъ въ вода, разпаленъ и заморенъ. Войникътъ развълнувано донася: „Господинъ генералъ, на триста крачки сж до батареята!“ Генералътъ погледна назадъ: въ слабия здрачъ, като черни пипала, спущаха се и пълзѣха колони. Идѣха подкрепленията, но тъй бавно и незабелязано, както се движи всѣка пехота. Изгубената минута можеше да струва скжпо. И генералътъ отсѣчено и твърдо заповѣдва: „Дивизията въ атака!“

Спокойната маса на коннитѣ полкове изведнѣжъ се раздвижи. И сега, въ тая тревожна и мрачна вечеръ настѣпи зрелище, което сякашъ не бѣше действителность!

Разгънати въ боенъ редъ, тия полкове имаха фронтъ повече отъ два километра. Рѣдко може да се види нѣщо по-импозантно и по-страховито отъ движението на такава голѣма конна маса. Редицитѣ пълзѣха и се преливаха, като тъмна лава, буйно се мѣтаха и прѣхтѣха конетѣ, припламваха кръстосанитѣ блѣсъци на сабитѣ и срѣдъ тежкия и многогласенъ шумъ мѣрно се отсичаше глухиятъ